

משהו פנה כאן כנגד עצמו

שלושה שירים

מגרמנית: אמיר אשל (ערך: גדעון טיקוצקי)

מריון פושמן היא משוררת וסופרת ילידת העיר אסן שבחבל הרוהר, נולדה בשנת 1969. למדה ספרות גרמנית, ספרויות סלאביות ופילוסופיה בבון וברלין, ומחזאות באקדמיה לאמנויות בברלין. פרסמה ספרי שירה ופרוזה שזיכו אותה במלגות כתיבה ובפרסים רבים בגרמניה ומחוצה לה. כתיבתה מתאפיינת בעירוב משלבים לשוניים ובנגיעה מקורית הן בחיי היומיום הן בשאלות פילוסופיות וקיומיות. עוד אופיינית לשירתה שימת לב רבה לנוף ולטבע. מבקרים אחדים הדגישו את ויתורה על הבעה ישירה ואת נטייתה לכתוב שירה הקרמטית וחידתית. בשנת 2017 הוזמנה להצטרף כחברה באקדמיה הגרמנית לשפה ולספרות. מתגוררת בברלין.

שדרת התפוחים

חֲשֵׁרֶת הָעֲנָנִים הִתְעַבְתָּה. צִפְיָה לְפָרְעָנוֹת
עֲלֵתָה בְּחֻזָּה. רִוְחָנוּ שָׁחָה.
שָׁקָעִים נִרְאוּ בְּרָקִיעַ כְּמוֹ
בְּנֶשֶׁר פָּרִי, אֲוִיר חוּם מֵלֹא כְּתָמִים –

מִשְׁהוּ פָּנָה כָּאֵן כְּנֶגֶד עֲצָמוֹ.
גִּזַּע עֵץ חֲבוּט, מִתְגַּלְגֵּל בְּקֶרֶן הָרְחוֹב
בְּמִקְצֵב הַחוּזָר עַל עֲצָמוֹ
קָבַע אֶת מִצֵּב רִוְחָנוּ:

הַטִּיּוֹל שְׁלָנוּ בְּשָׂדוֹת נִמְלֵא
עֲנָפִים עָרוּמִים, תַּעֲתוּעַ

מֵלֵא תַפּוּחִים בְּגוֹן אֲרָגְמָן בּוֹעֵר
תַּפּוּחִים, מֵלֵהֻטִּים, בְּהֶשֶׁג יָד.

הָאֵם קִטְפָּתָה, הָאֵם קִטְפָּתִי? הָרִיק שֶׁנִּפְעַר עֵתָה בְּעֵץ
שֶׁאֲסוּר שִׁירָאָה שְׁעוֹנִי עֵתָה בְּיָדָהּ
תַּעֲתוּעַ בּוֹ תֵּאָחַז
בּוֹדֵק אֶת אֲמִתּוּתוֹ בְּשִׁנִּיָּה

נוף מלאכותי 1

אֶת יוֹשְׁבֵת עַל הַכְרֶסֶה, חֲתוּמָה, כְּאֵלּוֹ הִתְכַּסִּית בְּשָׁלֵג
הָאֲחֵרִים סוֹבְבִים אוֹתָהּ וּמוֹחָאִים כְּפִים
לֹא מִשְׁנָה מַה נַּעֲשֶׂה, הֵם תְּמִיד כָּאֵן
אֲשֶׁר לִי, נִרְאִיתִי טוֹב לְזִמֵּן רַב
בְּכָל מָקוֹם נִמְצְאוּ סְפוֹת פְּנִיּוֹת, בָּהֵן בְּמִקְרָה
יִשְׁבְּתִי, צוּק שָׁזָה עֵתָה נוֹלָד

אָבֵל כְּמוֹ גֶשֶׁם הַמְּסִתֵּמָן בְּאֶפֶק
הַמִּתְקָרֵב אֵלֵינוּ בְּאַחַת, מְשִׁיג אוֹתָנוּ
בָּאָה גַם תְּמִיד הֶהָקְלָה
פְּשׁוּקַת רַגְלִים וּבִסְגוֹן מְשַׁחַק הַקֶּלֶס, אוֹתָם
קִנִּי גִיר הַנִּמְתָּחִים לָהֶם עַל מִדְּרָכוֹת
כְּתוּתוֹת

מחלת החלל

זֶה הָיָה הַמּוֹכֵן מֵאֵלָיו, שָׁבוּ
אִישׁ לֹא הִצְלִיחַ לְהִזְכֹּר
עֲדָרֵי יַעֲלִים נִחְפְּזוּ עַל הָהָרִים
כְּדָבָר נּוֹאֵל בְּעֵלִיל, כְּגִלִּים

וְאִזּוּ קָפְאוּ לְנֹכַח בְּרָקֵי הַקִּיץ
הַמְּפַקְעִים, קוֹרְנִים מִמְּבֹטָנוּ
הַנִּפְתָּע. הַקִּפְנוּ אוֹתָם
בְּדַמְיוֹנָנוּ בְּאֶדְלִוּיִים וּבִגְנֻצִּיאָנָה,

שֶׁתָּפִים דּוֹמָמִים לְצִנִּיעוֹתָם
הַסְּגִלִּית, שֶׁרַק לְעֵתִים
הַחֲזִירָה לָנוּ מִבֶּט מְבַהֵל, כְּדֵי שֶׁלֹּא נִבְחִין
בְּשִׂאֲרֵיאוֹת אַרוֹחָתָם, בְּזִלְלֵת הָעֲלוֹהַ

זֹאת תִּנּוּעֵתָם הַנִּרְעָדָת
מְבוֹסָסִים בְּחִלּוּקֵי הַנַּחַל
טְעִיתָם הַנִּצָּחִית
קִשְׁקוֹשׁ פְּרִסּוֹתֵיהֶם הַזְעִירוֹת

זֹאת הַקִּדְשָׁה הַקְּלָה שֶׁבָּהָ הֵן
בוֹרְאוֹת חֲלָלִים שֶׁלֹּא נוֹצְרוּ עֲבוּרָנוּ
זֶה רִירָן הַנִּמְסָה בְּקִלְלוֹת
שֶׁמְדִיר מַעֲיִינָנוּ שֶׁנָּה וּלְבִסּוֹף מְקַרְבָּה